

ת"פ 39990/16 - מדינת ישראל נגד שגיב טيري, דוד כהן-לסרוי, אלידור מכלוף, עדן אנקונינה, אבי שירי, אדם בן שמחון, לירון טירי, כולם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 39990-04-16 מדינת ישראל נ' טירי ואח'
ת"פ 69152-11-16 מדינת ישראל נ' טירי

בפני	כבוד השופט מרודי לי	
הנאשמים	מדינת ישראל	
	עו"ד גיא גורן, פמת"א (פלילי)	
נגד		
הנאשמים	1. שגיב טירי 2. דוד כהן-לסרוי 3. אלידור מכלוף 4. עדן אנקונינה 5. אבי שירי 6. אדם בן שמחון 7. לירון טירי כולם ע"ז עוז תמיר סננס	
החלטה		

כללי

1. ביום 20.4.16 הוגש כתב אישום נגד נאשימים-6 ב-ת"פ 39990-04-16; וביום 30.11.16 הוגש כתב אישום נוסף, נגד נאשם 7 ב-ת"פ 69152-11-16; ולאחר מכן אוחד הדיון בשני התקקים נגד שבעת הנאשמים, באשר דבר באותה פרשה, והוגש אףו כתב אישום מתוקן ומואחד.

ביום 21.3.17 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, שבמסגרתו توיקן בשנית כתב האישום המתוקן. כמו כן, התייחס הסדר הטיעון גם לעתירה משותפת לעניין העונש, בבחינת הסדר "סגור".

באוטו יומם, 21.3.17, הורשו שבעת הנאשמים, עפ"י הודהתם בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית, בעבורות שייחסו להם בכתב האישום המתוקן בשנית, לרבות ובעיקר בעבירה של שחיטה באיזומים שהביאה לדבר מעשה (בצורתה חדא) (ריבוי מעשים), לפי סעיפים 428 סיפה ו-29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 - אשר באישום הראשון בכתב האישום, שייחס לכל הנאשמים.

כמו כן, בהמשך אותו יומם, 21.3.17, ניתן גזר הדיון בעניינים של שבעת הנאשמים, שבו החלטתי לכבד את הסדר

עמוד 1

הטיעון בכל הנוגע לעתירה המשותפת לעונש בגדרו של הסדר הטיעון ה"סגור".

2. עפ"י עובדות המבוא לכתב האישום המתוקן בשנית, שבהן כאמור הodo כל הנאשמים במסגרת הסדר הטיעון, החל משנת 2011 התגוררו נאשם 1 ואחיו, נאשם 7, בבית המלוון "ווסט" תל אביב (להלן: "בית המלוון"), בדירות פרטיות שאוthon שכרכו לטוווח ארוך. החל מהמחצית השניה של שנת 2015 ועד ליום מעצרם של הנאשמים (נאשמים 1 עד 6 נעצרו ביום 6.4.16 ואילו נאשם 7 נעצר בחודש נובמבר 2016), התחנהלו הנאשמים כחברה אחת הנמצאת ייחד והמונהגת ומונחת ע"י נאשם 1, אשר צירף אליו את כל יתר הנאשמים על מנת שיישסו עמו בבית המלוון בהרכבים שונים. הנאשמים השתמשו בבית המלוון כמקום התוועדות לניהול עסקיהם וכן על מנת להעביר בו ובמתකניו את שגרת יומם ולילותיהם. במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום נקטו הנאשמים אמצעי אלימות, הפחדה ואיומים כלפי אורחיו המלוון, מנהליו ועובדיו. הנאשמים היילכו אימים על עובדי בית המלוון ומנהליו, השמיעו איומים ישירים ומרמזים על חייהם, במטרה להיענות לדרישותיהם ולଘמותיהם השונות. כתוצאה לכך קיבלו הנאשמים עבור חברים ובני משפחותיהם סוויטות במלוון, שירותי הסעדתו ושימוש בטרקלין העסקים של המלוון, ללא תשלום או במחيري "רצפה". בעקבות כך ומתוך פחד והכנעה מפני הנאשמים, נענו עובדי המלוון ומנהליו לכל דרישותיהם וଘמותיהם של הנאשמים.

עפ"י עובדות האישום הראשון והעיקרי בכתב האישום, אשר יוחס כאמור לכל הנאשמים, במהלך הרלוונטיות לכתב האישום הפגינו הנאשמים נוכחות מיימת בבית המלוון, מתוך כוונה להלך אימים בהתחנהלם זו על מנהליו ועובדיו. הנאשמים נהגו בבריאות מוחצנת אל מול מנהלי המלוון ועובדיו, קיללו אותם ואיימו עליהם, במטרה להלך עליהם אימים ולהטיל עליהם פחד ומורה אשר יאפשרו לנאים לעשות ככל העולה על רוחם בבית המלוון ולנהוג במקום כקנינים הפרטי. כתוצאה מהפחד ומהאיומים שהטילו הנאים על מנהלת בית המלוון ועל עובדיו, ביסטו הנאים שליטה על מתחם בית המלוון ועשו במקום ככל העולה על רוחם. בין היתר החנו הנאים את רכיביהם בשטחי חניה השיכים למלוון עפ"י רצונם ואת אופנויהם בפתח בית המלוון דרך קבע במרחבי הולכי הרגל, תוך התעלמות מבקשות גורמי המלוון להזיז מהמקום.

בסעיף 18 לעובדות האישום הראשון, הרלוונטי במיוחד לענייננו, ציין כי:

"א. הנאים רישטו את הכניסות והיציאות של חניון בית המלוון בראש מצלמות פנימית המשרתת אך ורק אותם או מי מהם. בנוסף התקינו הנאים בחניון המלוון מצלמות בסמוך לכלי הרכב של נאשם 1 ושל אחיו נאשם 7, וכל זאת ללא הסכמה ולא ידוע של מי מנהלת בית המלוון.

ב. ביום 1.12.16 או בסמוך לכך התקינו הנאשמים 1, 4 - 7, בקדמת בית המלוון, תורן שעליו מרכיבת מצלמת 360 מעלות, המתעדת, בזמן אמיתי, את סביבתו החיצונית של בית המלוון ואת הכניסה אליו, וכל זאת ללא הסכמה ולא ידוע של מי מנהלת בית המלוון.

ג. רשות מצלמות פרטית זו אפשרה לנאים לצפות באמצעותם על כל המתרחש בתווך בית המלון ומחוץ לו".

3. ביום 21.3.17, בעקבות הצגת הסדר הטיעון בבית המשפט, הורשו כאמור הנאים, עפ"י הוודאות, בעבירות שבכתב האישום המתוקן בשנית, ולאחר מכן טענו בא"י כוח הצדדים לעונש, תוך שביבקשו לאמץ את הסדר הטיעון בעניין העונש.

לאחר סיום הטיעונים לעונש (ודברים האחרון של הנאים) ובטרם ניתן גזר הדין, ביקש עו"ד תמייר סנסס, ב"כ נאים 1 ו-7, צו להחזרת המוצגים לבעליהם. ב"כ המשימה השיב כי "עקרונית יש הסכמה להחזרת המוצגים, אך נבחן בשבוע הקרוב איזה מוצגים ניתן יהיה להחזיר ואיזה לא". עו"ד סנסס הגיב על כך בציינו כי "נגמר התקיך, אין מוצגים, הם לא יכולים לשמש כראיה, لكن אבקש החלטה מадוני שיוחזו המוצגים".

4. בגזר הדין, שניתן כאמור עוד באותו יום, 21.3.17, ציינתי, בין היתר, כי:

"10. לאחר שבחנתי את עובדות כתבי האישום המתוקנים בתיק העיקרי ובתיק המצורף ואת עדות הצדדים וכן את הרישומים הפליליים של נאים 1, 2, 5, 6 ו-7 - החלטתי
לכבד את הסדר הטיעון, בהיותו סביר בנסיבות העניין..."

אכן, העבירות שבן הורשו כאמור הנאים ובუיקר הנאים 1 ו-2 הן חמורות. מדובר בעבירות שאינן כישלון חד פומי, אשר מצדיקות כלל להטיל על הנכשלים בהן עונשי מאסר ממשיים ומרתייעים. כמו כן, כאמור, לחובת נאים 1, 2, 5, 6 ו-7 עבר פלילי, ובמיוחד לחובת נאים 1 עבר פלילי מכבייד. אך, מנגד, יש ליתן משקל ממשי לנטיילת האחריות מצד הנאים, להוודאותם, לחסxon בזמן השיפוטי ובזמן ההעודה שהתiktורה של عشرות עדים. העונשים שעלהם הסכימו בא"י כוח הצדדים נתונים ביטוי לחומרת העבירות מצד אחד ולנטיבות המקלות מן הצד الآخر, תוך הבחנה בין הנאים השונים, לפי מידת מעורבותם בפרשה ולפי מידת החומרה של מעשיהם, כאשר הנאים 1-2 הם הנאים העיקריים. מדובר בעונשים מידתיים ומאזניים, אשר מביאים בחשבון גם את העבר הפלילי של רוב הנאים ואת העדר העבר הפלילי של מקצתם".

בסוף דבר הוטלו על הנאים העונשים הבאים, כאמור תוך כיבוד הסדר הטיעון ה"סגור" לעניין העונש:

על נאים 1 ו-2: 22 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

על נאים 3 ו-5: 5 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

על נאים 4: 11 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

על נאשם 6: 6 חודשים מאסר על תנאי.

על נאשם 7: 4 חודשים מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

הבקשה להחזרת תפוסים והבקשה לחייב

5. כאמור, לאחר סיום הティיעונים לעונש ובטרם ניתן גזר הדין, ביקש עו"ד תמייר סננס, ב"כ נאים 1 ו-7, צו להחזרת המוצגים לבועליהם. ב"כ המאשימה השיב כי "עקרונית יש הסכמה להחזרת המוצגים, אך נבחן בשבוע הקרוב איזה מוצגים ניתן יהיה להחזיר ואיזה לא". עו"ד סננס הגיב על כך בציינו כי "נגמר התקיך, אין מוצגים, הם לא יכולים לשמש כראיה, لكن אבקש החלטה מадוני שיוחזוו המוצגים".

6. למעשה, בכתב האישום לא נכללה בקשה לחייב.

גם בגזר הדין לא הייתה התייחסות לנושא המוצגים, לנוכח עמדת בא כוח המאשימה, שהוצגה סמוך לפני מתן גזר הדין, כי גם שיש הסכמה עקרונית להחזרת המוצגים, הוא יבחן ("שבוע הקרוב") אילו מוצגים ניתן להחזיר ואילו לא.

7. רק ביום 9.4.18, דהיינו למעלה משנה לאחר מתן גזר הדין, הגיעו תחילתה באי כוח הנאים בקשה להחזרת תפוסים.

בקשה צינו, בין היתר, מועד הגשת כתבי האישום נגד הנאים ומועד מתן גזר הדין וכן צוין כי:

3. **במסגרת מעצרם של הנאים תפsea היחידה החוקרת תפוסים שונים, ביניהם: מכשירים ניידים, טאבלטים, מצלמות, מסמכים שונים ועוד.**

4. **עתה, משנסתינו ההליכים, מבוקש להורות ליחידה החוקרת להשיב את כל אשר נתפס לכל הנאים...".**

8. הבקשה הועברה לקבלת תגובה המאשימה.

בתגובה פמת"א מיום 15.4.18 ציין בא כוח המאשימה כי: "המאשימה מסכימה להחזרת המוצגים אשר נתפסו אצל הנאים בתיק זה. המאשימה מתנגדת להחזרת מצלמות אבטחה וצדוד צילום אשר שימשו את הנאים לביצוע מעשי הסחיטה בבית המלון ובמידת הצורך מבקש הח"מ לקיים דין בעניין זה" (הדגשה בקן היא במקור).

- .9. בהחלטה, על גבי פתקית, שניתנה על ידי ביום 16.4.18, הוריתי כי "יוחזרו רק המוצגים שנותפסו אצל הנאים - כעמדת המאשימים בתגובהה".
- .10. ביום 26.4.18 שלח עוזד סננס לבית המשפט "תגובה המבקש להחלטת בית המשפט" ובה צוין כי:
- "1. בהמשך להחלטת בית המשפט הנכבד (כב' השופט מ' לוי) מיום 16.4.18, מבקש הח"מ לצוין כי התפוסים כולם שייכים לנאים.
2. אין כל בסיס חוקי או אחר לה拮דות המאשימים.
3. אשר על כן, מבקש לקבוע דין בו יתבקש בית המשפט הנכבד להורות על השבת התפוסים כולם...".
- .11. ביום 29.4.18 קבעתי דין בבקשתו, במעמד הצדדים, ליום 16.5.18, תוך שביקשתי כי באי כוח הצדדים ינסו בשלב הראשון להידבר כדי לבדוק אם הם יכולים להגיע להסכמות בעניין זה, ואם לא הגיעו להסכמות, על באי כוח הצדדים למסכם בכתב את טענותיהם לפני מועד הדיון, שנקבע כאמור ליום 16.5.18.
- .12. בטיעוני בא כוח הנאים שהוגשו בכתב צוין, בין היתר, כי אין סמכות למאשימה להחזיק ברכושים של נאים לאחר שהסתיים התקיק בהסדר, וכי:
- "1. ביום 21.3.17 בא לסיומו התקיק שבכותרת. התקיק הסתיים בהסדר.
2. הח"מ הפק והפרק בדבר ולא מצא מכוח איזו סמכות או באיזו זכות מחזיקה המאשימה ברכושים של נאים לאחר שהסתיים התקיק בהסדר... כל שאמרה המאשימה, כי הפריטים "סיעו" לבקשתם לבצע עבירות. לא ברור איך "סיעום" של הפריטים (ambil להיכנס לנוכנות האמור), יכולה להניב סמכות תפישה עתה.
- ...
- .4. כאמור, בהסדר סגור עסקין, ומשלא התבקש חילוטם של התפוסים במסגרת גזר הדין ומגזר הדין חלוט מזה לעלה משנה, ברור כי המאשימה חייבת להשיב את התפוסים לידי בעלייהם.
- .5. מובן מالיא כי החזקת התפוסים מהוות פגעה בזכות יסוד שהיא נעשית ללא צורך, ללא מטרה ולא כל סמכות" (ההדגשה בקוו היא במקור).
- .13. בטיעוני המאשימה בכתב צוין בא כוח המאשימה, בין היתר, כי ביום 16.4.18 כבר דחה בית המשפט

את בקשת הנאשמים להחזיר כל התפוסים, תוך שנקבע כי יוחזרו רק המוצגים שנתפסו אצל הנאשמים - כעמדת המאשינה בתגובהה.

עוד ציין בא כוח המאשינה כי המאשינה מתנגדת בטענה להחזר מצלמות האבטחה לדייהם של הנאשמים והוא תבקש מבית המשפט לחלו רכוש זה לטובת המדינה, בהתאם להוראות סעיף 39 לפיקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "**הפקודה**"), תוך הפניה בעיקר להוראות סעיפים 32 ו-39(ג) לפיקודה.

בית המשפט התבקש אףוא להורות על חילוט כל מצלמות האבטחה השייכות לנאשמים, אשר נתפסו למרחב בית המלון "ווסט" בתל אביב ואשר שימשו את הנאשמים כאמור לביצוע העבירות ושבהן אף נ עברו העבירות שבהן הודיעו הנאשמים והורשו.

14. בධון שהתקיים ביום 16.5.18 חזרו באי כוח הצדדים על עיקרי הטיעונים שהגישו בכתב והפנו בעיקר אל ע"פ 1000 אבו אלחווה נ' מדינת ישראל (3.7.15) (להלן: "**עבון אלחווה**").

בא כוח המאשינה הבahir כי המאשינה מסכימה להחזיר כל התפוסים של הנאשמים מלבד המצלמות וציוויל הצלום שמשמשו את הנאשמים לביצוע העבירות שבהן הורשו.

מנגד, בא כוח הנאשמים חזר על טענתו כי משחלפה יותר משנה מאז הפר גזר הדין לחילוט, ובמיוחד ממשדבר בגזר דין שניית בעקבות הסדר טיעון "סגור", שאומץ על ידי בית המשפט, ומ שלא הייתה בקשה לחילוט בכתב האישום ומ שלא הייתה התייחסות לנושא החילוט בהסדר הטיעון שאומץ כאמור - אין סמכות למאשינה להמשיך להחזיק ברכושו כלשהו של הנאשמים, לרבות במצלמות ובציוויל הצלום השייכים לנאשמים, שנתפסו במסגרת החקירה.

דין והכרעה

15. בסעיף 32 לפיקודה נקבעה הסמכות של המשטרה לתרוף כל חפץ, אם יש לשוטר יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נערה, או עומדים לעבורה, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי בשל עבירה.

16. בסעיף 39 לפיקודה נקבע כי:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשיי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, למצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32... אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדי עונש שהוטל על הנאם."

...

(ג) צו חילוט לפי סעיף זה יכול שנינתן בין בגזר דין ובין על פי עתירה מטעם טובע".

17. כפי שהוטעם בעניין **אלחווה**, בפסקה 24 לפסק הדין של כב' השופט נ' סולברג, אכן "כלל, מוטב לו לנושא החלטות להיות נדון بد בבד עם הטיעונים לעונש, כדי לקבל גזר דין הולם ומואzon בגין הדין. הגשת בקשה למתן צו חילוט לאחר מתן גזר דין, צריך שתהיה היוצאה מן הכלל".

18. עם זאת, כפי שהובהר בהמשך פסק דין הנ"ל של כב' השופט סולברג, בפסקה 26:

"אין להסיק מדברי כי בקשה למתן צו חילוט שהוגשה לאחר מתן גזר דין **להידחות ארך וرك** בשל כך. הסמכות להגשת בקשה שכזו גם לאחר מתן גזר דין שרירה וקיימת לנוכח הוראת סעיף 39(ג) לפוקודה. יחד עם זאת, סבורני כי בנסיבות המתאימות, שייחוי בהגשת בקשה למתן צו חילוט ללא סיבה מוצדקת, אפשר שייהווה שיקול לדחיתת הבקשה (כפי שאמנם נעשה בעבר, ראו למשל, את דברי השופט י' נועם בהחלטתו בת"פ (י-מ) 14629-04-12 **מדינת ישראל נ' ג'ועבה** (12.11.14)), בפסקה 4). זאת, בשים לב למשך השיהוי והצדקה לו, מידת הפגיעה באיזון שיצר גזר דין, האינטרס הציבורי בשימוש מושכל בכיספי ציבור, וכיוצא בשיקולים הללו".

19. בהחלטה שניתנה על ידי כב' השופט י' נועם בעניין **ג'ועבה**, שאוזכרה כאמור בפסק הדין של כב' השופט סולברג בעניין **אלחווה**, צוין, בין היתר, כי הבקשה של המדינה לחילוט רכבו של המשיב דשם הוגשה למעלה משנה לאחר מתן גזר דין. באותו עניין המשיב הורשע עפ"י הודהתו בחמש עבירות של פעליה ברכוש למטרות טרור - בעקבות הסדר טיעון שלא התקיים לעניין העונש. כב' השופט נעם דחה את בקשת המדינה לחילוט הרכב, תוך שציין כי אמן בהתאם להוראת סע' 39 לפוקודה מוסמך בית המשפט, עפ"י שיקול דעתו, להורות על חילוט רכוש אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגבי, הוא בעל החפץ; אולם, מאחר שדין של החילוט כדין עונש, מצווה בית המשפט לחתם דעתו גם על השלכות החילוט וכיitzד הוא משתלב במערך רכיביו האחרים של גזר דין. כב' השופט נעם הוסיף והטיעים, תוך הפניה לע"פ 13/2963 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.2.14), בפסקה 34, כי חילוט נועד למנוע ביצוע של עבירות באמצעותו רכוש, למנווע מעבריין את שכר העבירה או להבטיח תשלומו של קנס; וכן הוטעם כי חילוט רכוש בנוסף לעונש לא יעשה דבר שבגירה, אלא רק במקרים שבהם קיימת זיקה מובהקת בין ביצוע העבירה לבין הרכוש שחילוטו מתבקש ובשים לב למכלול הענישה בסיבות העניין.

באוטו מקרה נקבע על ידי כב' השופט נעם כי לא קמה הצדקה לחילוט הרכב, שכן מעובדות כתוב האישום המתוקן עולה כי לא הייתה זיקה כלשהי בין ביצוע העבירות לבין הרכב שחילוטו התבקש, ובនוסף לכך, הבקשה לחילוט הייתה נגועה בשיהוי בלתי מוצדק של למעלה משנה לאחר מתן גזר דין.

20. במקרה דנן, **בשונה מאשר** במקרים נושא **عنيין ג'ועבה** הנ"ל, המצלמות וצoid הצלום שימשו את הנאים ביצוע העבירות שבהן הורשעו וקיימת אףוא **זיקה הדוקה ומובהקת** בין ביצוע העבירות לבין אותן מצלמות וצoid הצלום.

אמנם, מוטב היה כי כבר בכתב האישום תיכלל בקשה לחילוט המצלמות וצoid הצלום; ומשהדר לא נעשה בגין כתב האישום, מוטב היה כי הנושא ימוצה בטיעונים לעונש לפני מתן גזר דין או בסמוך לכך.

לעומת זאת, בפועל, כאמור, לא רק שהבקשה לחילוט לא נכללה בכתב האישום, הבקשה לחילוט הוועתה רק בתגובה לבקשת באי כוח הנאים להחזורת התפוסים וזאת לעליה משנה מועד מתן גזר הדין, דהיינו בשינוי ממושך.

מלבד השינוי הממושך, לא התעלמתי גם מכך שבעניינו מדובר בהסדר טיעון "סגור", דהיינו בהסדר טיעון שהתייחס לנושא העונש, אשר כאמור כובד בפועל על ידי בית המשפט. על כן, מן הראי היה כי נושא החילוט יהיה חלק מהסדר הטיעון, או שהסדר הטיעון יתייחס לבקשת המאשימה לחילט את המצלמות ואת ציוד הצילום.

עם זאת, יצוין כי הסדר הטיעון כלל עתירה משותפת לעניין עונש המאסר בלבד - המאסר בפועל והמאסר המותנה - ללא כל התייחסות לרכיבים כספיים, דהיינו ללא כל רכיב של קנס או של חיוב בפיצויים.

כפועל יוצא מכך, משאומץ כאמור הסדר הטיעון, גם גזר הדין לא כלל הטלת קנס, או חיוב בפיצויים, על מי מהנאים.

זאת ועוד, במקורה דן, בשונה מאשר במקורה נושא החלטתו של כב' השופט א' משלנות ב-ת"פ (ב"ש) 16-01-61031 מדינת ישראל נ' בלטה (13.1.2017), שאליו הפנה ב"כ הנאים, ושבו עתירה המאשימה במסגרת הסדר הטיעון שם להטלת קנס, בנוסף למאסר בפועל ולמאסר מותנה - אין לומר כי ניתן ללמידה מהסדר הטיעון במקורה שלפנינו על מעין "הסדר שללי" בעניין החילוט ואין ניתן כי בעקבות הסדר הטיעון נוצרה ציפייה של מי מהנאים שלא יחולט חלק מהרכוש שנפתחה במסגרת החקירה, ובמיוחד הרכוש שבאמצעותו בוצעו הUberiot; זאת, שכן, כאמור, בסוף הטיעונים לעונש ובטרם ניתן גזר דין, הבahir ב"כ המאשימה כי יבחן את הבקשה של ב"כ הנאים להחזורת הרכוש של הנאים.

סיכום של דברים, **בנסיבות המיחזקות והנסיבות של המקורה דן, לנוכח הזיקה ההדוקה והmobekhet בין המצלמות וצמוד הצילום לבין ביצוע הUberiot, ובשים לב לעובדות כתב האישום המתוקן בשנית שבנהו הנאים, ובמיוחד בשים לב לעובדות סעיף 18 לאים הראשון**, אשר צוטטו לעיל, וכן בשים לב לסמכות המקנית בבית המשפט מכוח סעיפים 32 ו-39 לפוקדה, לרבות סעיף 39(ג) שלפיו צו חילוט יכול שיינטן לא רק בגין דין - **חרף השינוי הממושך** בבקשת החילוט מצד המאשימה, החלטתי לקבל את עדמת המאשימה ולהורות על חילוט המצלמות וצמוד הצילום, כבקשת המאשימה.

למעשה, במקורה שלפנינו מדובר במקורה מובהק שבו האינטראס הציבורי מחיב חילוט הרכוש שבאמצעותו בוצעו הUberiot, לנוכח **מהותה ועוצמתה של הזיקה ההדוקה בין הרכוש נושא החילוט לבין ביצוע הUberiot;** וכן **באיזון הראי בין מכלול השיקולים הרלוונטיים,** גובר האינטראס הציבורי האמור על פניהם **השיקולים הנוגדים לרבות שיקול השינוי** מצד המאשימה.

למותר להזכיר כי, כפי שהובהר בע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני (14.10.2014), בפסקה 34, חילוט נועד בין היתר, גם למניע ביצוע של Uberiot נוספות באמצעות אותו רכוש שנעשה בו שימוש לביצוע של Uberiot נושא הרשעה.

כמו כן, מכיוון שבמקורה דן הסדר הטיעון וגזר הדין לא כללו כל רכיב כספי, כגון קנס או חיוב בפיצוי, אין לומר כי עם החילוט של המצלמות ושל צמוד הצילום בהם בוצעו הUberiot על ידי הנאים, השתנה באופן מהותי

הஐzon בין מכלול רכיבי הענישה שהווסכו במסגרת הסדר הטיעון, שהתייחס כאמור רק לרכיבי המאסר. לא ניתן להוסיף כי מלבד המצלמות וצoid הצלום שבאמצעותם כאמור בוצעו העבירות, הוחזרו או יוחזרו לנאים, בהסכמה המאשימה, כל יתר הרכוש שלהם שנטפס במסגרת החקירה.

21. סוף דבר, המצלמות וצoid הצלום של הנאים שנטפסו במסגרת החקירה, יחולטו, ואילו כל יתר התפוסים של הנאים יוחזרו אליהם, כעמדת המאשימה.

המצוירות תעביר עותק החלטה זו לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, ג' סיון תשע"ח, 17 Mai 2018, בהעדר הצדדים.

מרדי לי, שופט